

*Stille
stunders
tanker*

AV TRYGVE ÅSHEIM

*Stille
stunders
tanker*

AV TRYGVE ÅSHEIM

En strålende morgen

Dråper som funkler i spillende sol,
triller fra blad og fra kvister.
Skjenker sin væte til markens fiol,
lesker når rosenknopp brister.
Min verden er kranset av levende grønt,
hvert blad og hver blomst er et kunstverk så skjønt.
Å du, for en strålende morgen!

Sanser og sinn vendt mot skapningens Gud
fanger inn synet og duften.
Sitrende liv kledd i sommerens skrud,
jublende sang krydrer luften.
Min himmel er høy og så tindrende klar,
i varmende sol kjæler vinden så vår.
Takk, Gud, for en strålende morgen!

Gresset må visne, og blomster må dø,
sommer igjen bli til vinter.
Syndens brodd sårer så hjerter må blø,
lysende håp slås til splinter.
Men frem ifra mørket og kulden det gror
en spirende vår og et nytt blomsterflor.
Og atter en strålende morgen!

Herlige dag kledd i regnbueglans,
himmelens konge snart kommer!
Hva er vel større enn da være hans,
hilse den evige sommer?
En verden av fryd stiger frem for vårt blikk,
og glemt er all møye og veien vi gikk.
Min Gud, for en strålende morgen!

Alltid den samme

Jesus, du alltid er En og den samme,
uten forandring og skygge av svikt.
Du er den klippe, den ildstøttens flamme,
folket ditt fordum opplevde så rikt.
Trofast du gav dem til liv og til helse
alt det de trengte, de led intet savn.
Nådig du førte dem, var deres frelse,
fast som et tårn var ditt herlige navn.

Verden i dag er et hav uten hvile,
brenning og storm pisker vannet til skum.
Uro og angst, for til sist å fortvile,
det er nå menneskets lodd i en sum.
Er det et holdepunkt, finnes et feste,
kan jeg bli reddet fra strømsugets jag?
Ja, midt i kaos står Klippen, den beste.
HAN er den samme i går som i dag.

Jesus, jeg klynger meg til deg, min Klippe,
takk at du frelser i ytterste nød.
Du har jo lovet du aldri vil slippe,
den som vil følge deg slik som du bød.
Du er mitt vern imot talløse farer,
du er mitt levende vann og mitt brød.
Trenghet forsvinner hos den du bevarer,
alt du meg vant ved ditt liv og din død.

Jesus, du selv har jo vandret i verden,
selv har du prøvd hvert et menneskes lodd.
Smerte og ensomhet, motgang på ferden,
syndens forgiftede, drepene brodd.
Takk at du ser til hver sjel her som lider,
takk at du hører den lønnligste bønn.

Takk at du kjenner det hjerte som strider
tappert i troen på deg, du Guds Sønn.

Den gang du selv gikk omkring iblant folket,
liv og velsignelse fulgte ditt spor.
Faderens kjærlige vesen du tolket
både i gjerning og skapende ord.
Blinde fikk syn og de nedbrutte helse,
livsløp du ordnet som var ut av lag.
Syndere jublet i nyfunnen frelse,
Jesus, du er jo den samme i dag!

Møt meg da, Jesus påny med din nåde,
la meg få merke din legende hånd.
Du er min Konge, og du skal få råde,
led meg og fyll meg med hellighets ånd.
Jesus, du er jo min sjels dype lengsel,
gi meg å leve deg mer til behag.
Hva som enn kommer av trygghet og trengsel,
er du den samme i går som i dag.

Takk for lyset

Jeg takker deg, Jesus, du livets lys,
som fyller mitt hjerte med glede.
Du seiret i kampen mot dødens gys,
for nattmørkets skygger å sprede.
Du banet til himlen en levende vei
og byr meg å komme til hvilen hos deg,
når endt er min vandring her nede.

Så ofte jeg tumlet i verden om,
i brenning og brått med min skute,
mens fjellhøye bølgers knusende dom
bar bud om at håpet var ute.

Når alt var som mørkest, og stormen var vill,
da bød du som fordum ditt «Ti, og vær still!»
Og lys flommet gjennom min rute.

Velsignede lysglans fra rettferds sol,
som når til hver krok av mitt hjerte.
Du favner all verden fra pol til pol
og leger den bitreste smerte.
Du driver bort natten og skaper påny
en tindrende morgen, og ikke en sky
fordunkler den fred jeg begjærte.

Takk, Jesus, min borgsmann, mitt lys, min los,
jeg skimter alt hjemlandets kyster.
Når reisen er endt, er kun det min ros:
Du frelste i natten så dyster.
I evighets år vil jeg prise ditt navn,
du styrte min skute – fikk lost meg i havn
til hvilen som hjertet forlyster.

Takk for alt

Jeg takker deg, Gud, for alt godt som jeg fikk,
velsignelse, glede og lykke.
Men taus var min munn når i trengsel jeg gikk,
når ensom og motløs jeg senket mitt blikk
med lønnlige tårer som smykke.

Jeg takket deg, Gud, når jeg kjente meg sterk
til helse, i arbeid, blant venner.
Men aldri et ord når jeg nedbrutt av verk
titt følte meg knuget som hengende bjerk,
og glemt av de fleste jeg kjenner.

Jeg så ikke den gang at smerten jeg har,
først går om Guds elskende hjerte.
At intet meg hender som ikke min Far
selv styrer med kjærlighets ømhet så vår
og føler som sviende smerte.

Nå takker jeg Gud for hver eneste dag,
for medgang og motgang på ferden.
For kraften jeg får når vi vandrer i lag.
Han mildner min smerte og demper hvert slag
og fører meg trygt gjennom verden.

Gud har en vei

Gud har en vei –
ut av den største trengsel,
om jeg til døden trett selv ingen vet.
Han frir meg ut og metter all min lengsel,
og jeg får hvile i hans kjærlighet.

Refr.:

Ja, lær meg, Jesus, bare dette ene:
å gå med all min sorg og nød til deg.
Så skal jeg aldri kjempe mer alene,
du griper inn, og alt forandrer seg.

Gud har en vei –
ut av den største fare,
når alt er mørkt og døden rykker nær.
Da rop til Gud, han vil og kan bevare,
og du skal prise ham som har deg kjær.

Gud har en vei –
ut av den største smerte,
når selv jeg ikke lenger holder ut.
Han lindrer stille mitt forpinte hjerte,
og prøvens storm seg legger på hans bud.

Gud har en vei –
ut av hver jordisk gåte,
hvert skjult mysterium jeg grublet på.
I lutringsilden prøves jeg med måte,
i evigheten skal jeg alt forstå.

Rekk meg din hånd

Å, rekk meg din hånd mens vi vandrer i lag
der veien er knudret og lang.
Det støtter min fot, og det varmer mitt sinn,
det er som når bølger av sol slipper inn.
De varmende stråler forgyller min dag
og letter min vaklende gang.

Ja, rekk meg din hånd om jeg snublet og falt,
vær ikke så snar med din dom.
En venns varme håndtrykk kan reise meg opp
og gi meg ny styrke til sjel og til kropp.
Om verden er vrang-vridd og alt synes kaldt
litt varme kan fort snu det om!

Venn – rekk meg din hånd der hvor elven går stri,
og bunnen er ujevn og glatt.
Jeg føler meg trygg når jeg vet du går med,
om bølgene bruser og fosser avsted.
Din tro gir meg styrke og ny energi
når foten er skjelven og matt.

Ja, rekk meg din hånd til et siste farvel,
det haster før solen går ned.
Ha takk for din varmende omsorg, min venn,
om veiene skilles, vi møtes igjen.
En strålende morgen, en dag uten kveld
i evig, uendelig fred.

Ensom

I ensomhet bor en ujevnelig smerte,
brennende iskald, som piler av stål.
En lengsel som piner det sårede hjerte,
og ofres til sist på det flammende bål.

Som havdypet kaller på havdyp der nede,
brusende, fossende, aldri i ro.
Slik søker en sjel i ustanselig lede
den helhet og lykke som eies av to.

Jeg søker en tone i menneskevrmlen,
en enslig akkord før den farer forbi.
Men bare når blikket er vendt opp mot himlen,
kan hjertet mitt juble i full harmoni.

Min frelser, du bar all min nød og min smerte,
ingen ble sviktet, forlatt slik som du.
Din redde somme ensomhet knuste ditt hjerte,
i mørket du smakte fortapelsens gru.

Jeg takker deg, Jesus, for frelsen du gav meg,
for himmelens samfunn, for glede og fred.
Så hjelp meg å leve til snart jeg skal se deg
og takke deg bedre for døden du led.

Et streif av sol

Et streif av sol –
fra himlens klare blå,
det fyller meg med glede uten like.
Det gir meg mot når dagene er grå,
et guddomssmil, en hilsen fra hans rike.

Et streif av sol –
et vennlig ord ble sagt,
et ord som gav meg håp og tro på ferden.
Et uttrykk for den kjærlighetens makt
som bringer lys og seier over verden.

Et streif av sol –
en herlig melodi,
som grep meg og fikk hjertet til å beve.
En tonens flukt i samstemt harmoni,
en himmelsk klang som gjør det skjønt å leve.

Et streif av sol –
fra himlens klare blå,
en dør på gløtt i herlighetens rike.
I dette syn et glimt av Ham jeg så,
som fyller meg med glede uten like.

Der Gud bor

Herre, du bor i den høyeste himmel
omgitt av klodenes talløse hær.
Stjernenes gang i uendelig vrimmel
styres av deg, du som var og som er.

Der har du reist deg din helligdoms trone,
derfra går nåde og kjærlighet ut.
Der lyder lovsangens evige tone,
alt det du skapte, opphøyer sin Gud.

Herre, du sier du bor óg i støvet,
medynksfullt ser du til denne vår jord.
Særlig til dem som i trengsler blir prøvet
bringer du livsmot og kraft ved ditt ord.

Selv til den svakeste rekker du hånden,
selv hos den vaklende skaper du tro.
Den som er sønderknust, nedbøyd i ånden,
jubler og takker – for der vil du bo.

Natten er min egen

Stille flyter nattens timer,
tidens elv får aldri ro.
For mitt indre øre kimer
klokkers klang med håp og tro.
Tanken flyr på åndens vinger,
tid og avstand den betvinger.
Dagen er for alle,
natten er min egen!

Tankens flukt vel ingen temmer,
fritt den krysser land og hav.
Lyd av kjente, kjære stemmer,
minner jeg kan øse av.
Skjønne syner for mitt øye
løfter sjelen mot det høye.
Dagen er for alle,
natten er min egen!

Tungt er savnet titt å bære
av de kjære som gikk bort.
Vemodsfultt jeg nå må lære
tidens verd – den svant så fort.
Gjensynshåpets ledestjerne
ser og følger jeg så gjerne.
Dagen er for alle,
natten er min egen!

Sakte svinner nattevakten,
se, nå lysner det i øst!
Solen gløder – himmelprakten
skaper fryd og bringer trøst.
Herlig, herlig for mitt øye
er Guds bolig i det høye.
Dagen gryr for alle,
natt er ikke mere!

Når tiden er ute

Jeg så at alt som heter tid kom til sin ende,
at liv og virksomhet på jorden brått tok slutt.
Få hadde tenkt at dette kunne hende:
Hver dør ble stengt, og all kontakt var brutt.

Jeg så at hele jorden var et hav av flammer,
og menneskenes stolte verk ble revet bort.
Så redselsfull og sår var folkets jammer,
for regnskapsdagen kom uventet – og så fort.

Jeg så at selve himmelhvelvet revnet,
og redde øyne stirret mot det åpne rom,
mens herlighetens engleskarer stevnet
hit ned fra Herrens himmel-helligdom.

Jeg så at han som bærer navnet Kongers Konge,
kom seirende i guddoms stråleglans.
For syndens herredømme på vår jord var omme,
all makt og velde var for evig hans.

Jeg så den vakre jord og skjønne himmel,
et herlig fredens paradisi gjenskapt på ny.
Gjnløste skarer i utallig vrimmel
var samlet i Guds høytids-stevners by.

Jeg så meg om – men byen var helt uten tempel,
for Gud og Lammets er jo alltid der.
På alles panne strålte Herrens navn og stempel
i evig dag, for natt skal ikke være mer.

Jeg så at hele verdensaltet var i hvile,
at nød og skrik var slutt, og krig var vendt til fred.
Selv dødens makt var brutt. Dens fanger kunne sn
når Jesus kalte dem til liv i evighet.

Jeg så han tørket bort hver smertens bitre tåre,
og løste dunkle gåter – slikt som har hendt.
Og aldri mer skal noe vondt oss kunne såre,
for alt er nytt, og sorg til glede vendt.

Ved tjernet

Som en perle i naturens smykkeskrin
stråler du imot oss over siste kammen.
Stille ligger du og drømmer – klar og fin,
rik på minner fra vår barndoms fryd og gammen.
Vi stormet dit opp over høyeste topp
med lettbente, vårkåte, sprelske små hopp.
Du favnet oss alle tilsammen.

Herlig er ditt vann, så kjølig-friskt og svalt,
innimellom kjennes varme, milde strømmer.
I hver bukt og vik gror liljer over alt,
gyllen glans de strør til fryd for dem som svømmer.
Et vannlilje flor helt vidunderlig skjønt,
på bølgende tepper av levende grønt,
hvor rappfotet linerle rømmer.

Dyp og dunkel lå du der i tusen år,
slekter kom og gikk – du alltid var den samme.
Men de tusen år er lik den dag i går,

sett i evighetens perspektiv og ramme.
Historiesus følger fedrenes spor,
vi går hvor de gikk, der hvor stien seg snør.
mot «perlen» i dalen der framme.

Trett og sliten fant jeg ofte her hos deg
stille fred fra dagens gjøremål og virke.
Jeg så Skaperen i alt som viste seg,
i naturens egen høytidsstemte kirke.
Mitt søkende blick favnet fjellet i øst,
der hører den lyttende stille din røst
i kveldsbrisens lekende lirke.

Utgrunnelig, men med et vennlig blick
– tusen soler glitrer på din blanke flate –
smiler du til dem som kom hit opp og fikk
klart fornemme selve stillhetens kantate.
Her fikk våre gamle en høytidsfull stund,
her møtte de Herren på helliget grunn,
til hjertets samstemte sonate.

Jord og hav og himmel – alt er knyttet sammen,
og «Teigetjødna» hvisker vårt og stilt sitt: Amen!

Det store under – den store glede

Under over alle under –
nattens mørke blir til dag!
Himlen åpnes, lyset stråler.
Guddoms glans og hjertelag
bryter alle kjente grenser
med uhørte konsekvenser.

Det ufattelige skjedde:
Gud ble menneske som vi!
Det var Herrens frelsestanke,
den ble himlens melodi.
Og for oss som bor her nede
ble forkynt den store glede.

Englers hær med tusen tunger
bryter ut i jubellyd.
Jord og himmel smelter sammen
i en symfoni av fryd.
Fred på jord og fred i hjerte,
det er himlens fryd og smerte.

Som et brus av havets bølger,
fossefall i tusentall.
Slik var lovsangen jeg hørte
fra Guds åpne himmelhall.
Som en fjern, melodisk torden
fyller Herrens pris all jorden!

Jeg ser din hånd

Jeg ser din hånd i livets dunkle spill,
i trekk og mottrekk med min skjebnes brikker.
Det spilles høyt, og kampen den blir vill,
min motpart presses, han som var så sikker.
Han raser stumt, og hånden skjelver lett,
jeg grøsser når hans blick jeg stundom møter.
I angst jeg roper, svak og syk og trett:
«Frels Herre, du som aldri bort meg støter.»

Ved list og svik han seiret gang på gang,
jeg lot meg dåre av hans fagre løfter.
Hans ord var løgn, hans «frihet» trelldomstvang,

jeg fant meg selv ved stupets avgrunnskløfter.
Da kjente jeg en hånd på skuldren lagt,
en stemme spurte om mitt mål i livet:
«Hva ser du på, er jordisk ære, makt
den lykke du så dristig tar for givet?»

«Hva vet du om din fremtids lukte bok?
Hvem viste deg din livstids år og dager?
Sett status opp – regn etter er du klok,
den trøst som dårskap gir, er mer enn mager.
Du må forstå det spilles om ditt liv,
en evig skjebne i din vektskål ligger.
Vis Satan bort, og himlen til deg riv,
før for den stengte dør du står og tigger!»

I livets spill jeg kom så titt til kort,
så lenge egen kunst og kløkt meg ledet.
Jeg famlet om og drev til sist langt bort,
en skamskutt fugl på leting etter redet.
Da kjente jeg en hånd som raketes frem,
jeg fant meg løftet opp på sterke vinger.
Alt var blitt nytt, jeg var på veien hjem,
en bønn var nok til ham som ingen tvinger.

Jeg bad om hjelp, jeg så jeg var fortapt
om ikke Jesus rev meg løs og fri fra snaren.
Jeg hadde levd så planløst, sløvt og slapt,
til døden dømt, men sanste ikke faren.
Men Gud er god, han rakte meg sin hånd,
jeg så den strakt mot meg fra himlens trone.
Jeg ble gjort fri, han løste syndens bånd,
og lovet meg en seiervinners krone.

Ha takk da, Gud, forunderlige Gud,
for du grep inn da alt mitt håp var ute.
Du vendte spillets gang – og på ditt bud
jeg hardt la roret over på min skute.
Det ble nok kamp å gå mot sjø og vind,
mot stormens makt og havets jettekrefter.
Men kraften kom da Jesus Krist ble min,
med ham ombord jeg aldri skal gi etter.

Så seiler jeg på livets lumske hav,
med tusen farer langs min livsleds rute.
Men jeg er trygg, for han som kursen gav,
er los ombord på min den lille skute.
I brott og brann, i storm og uværnsnatt
jeg kan nok merke at mitt hjerte bever.
Men når jeg ser hans hånd på båtens ratt,
da er det nok – han var og er og lever!

Dryssende sne

Dryssende, dansende, dalende sne
så lydløst fra ullengrå himmel,
flimrer for øyet så langt jeg kan se
i hvileløs, bølgende vrimmel.
Hvert fnugg er et kunstverk, en snehvit krystall
som virvler omkring oss i titusentall
med bud ifra renhetens rike.

Undrende, speidende stirrer jeg opp
mot sneen som fukter mitt øye.
Tanken får vinger, hver tind og hver topp
passeres på vei mot det høye.
Jeg skimter en verden så blendende hvit,
jeg ønsker at ferden må føre meg dit,
til renhetens herlige rike.

Gratulerer, Tyrifjord

*Skrevet til feiringen av 25-års jubileet for THS,
13. august 1983.*

Tyrifjord – denne dag
den er din, og du skal feires.
Tusen tanker om deg leires,
gode ønsker fra vårt lag.
Du er vakker der du hviler
i en krans av grønt og blått.
Svøpt i solglans er vårt ungdoms drømmeslott.

Tjuefem – er du blitt,
så utrolig fort går tiden.
Det syns ikke lenge siden
byggeløyve ble oss gitt.
Snart så reistes her i bygda
dette bygg som ruver godt.
Kanskje har vår skole nå sin prøve stått.

Skolen vår – den ble til,
for vi bar den i vårt hjerte.
Skal den koste savn og smerte,
la det koste hva det vil!
Tusen bekker fra de mange
ble til sist en elv så stor,
at vi fikk vår kjære skole, Tyrifjord.

Skolens mål – lyste klart:
KUNNSKAP det var skolens lanse.
KARAKTER en løftet skanse,
KRISTENTRO så vel bevart!
For Guds ord var selve grunnen
som det her ble bygget på.
Derfor vil vår skole alltid fast bestå!

Unge venn – du er rik
som kan komme hit og lære.
Kunnskap er jo lett å bære,
det er klokt å tenke slik.
Det kan koste salte tårer
når alt føles trist og grått.
Desto større glede når du har bestått!

Takk i dag – hver og én
for alt trofast slit og virke
her i hverdagsliv og kirke,
hver av oss en liten gren.
Treetts stamme er vår frelser,
som har allting i sin makt.
Derfor har vi sluttet med ham troskapspakt.

Takk til dem – som i tro
førte planen om en skole
frem til seier her i Hole.
Det var her vi skulle bo!
Fremfor alt vi takker Herren,
alt seg føyer på hans bud.
Derfor jubler vi med glede – takk til Gud!

Tyrifjord – denne dag,
den er din. Vi gratulerer!
Når i dag du jubilerer
med og uten tapte slag.
Jesus selv går frem i striden,
han vil lede når du går
Herrens vei i gode, rike fremtidsår!

I glemselens hav

«Hvem er en Gud som du?» ... Du «har lyst til miskunnhet»
og «skal kaste alle deres synder i havets dyp.» Mika 7,18.19.

Hvem er som du med nåde uten grenser,
som møter meg med åpen faderfavn?
All synd og svik du ikke mere enser
hos den som søker frelse i ditt navn.

*Du som kjente meg før du meg livsgnisten gav,
og som ser til det usleste kryp.
Mine synder du kaster i glemselens hav,
i Gud kjærlighets bunnløse dyp.*

Hvem er som du, min Jesus og min hyrde,
som fører meg til fred ved hvilens vann?
Du løfter av meg syndens tunge byrde,
som bare du, og ingen annen kan.

*Du som kjente meg før du meg livsgnisten gav,
og som ser til det usleste kryp.
Mine synder du kaster i glemselens hav,
i Gud kjærlighets bunnløse dyp.*

Hvem er som du, som metter sjelens lengsel,
og fyller all min trang i herlighet?
Du frir meg ut fra mørkets dystre fengsel
til lys og lykke i din kjærlighet.

*Du som kjente meg før du meg livsgnisten gav,
og som ser til det usleste kryp.
Mine synder du kaster i glemselens hav,
i Gud kjærlighets bunnløse dyp.*